

[Peter Larsen.]

til den afkastningsevne og den indtægt, som er det reelle grundlag for en vurdering af disse forhold.

Venstre kan også være enig i, at de alders- og helbredsbetingelser for opnåelse af medlemskab i en sygekasse, som findes i vor nuværende sygekasselovgivning, bliver lempet eller helt slettet. Det er kun ganske få mennesker, der ikke kan nyde fordel på grund af disse bestemmelser, og jeg kan ikke se, at der sker noget ved at slette dem.

Vi kan for så vidt også være enige i, at man ændrer varighedsgrænserne for sygekassernes ydelser af forskellige ting, ud fra den betragtning at bestemmelserne herom meget ofte rammer de mennesker, som for alvor har behov for at modtage ydelse.

Endelig kan vi være enige i, at man fortsat skal være pligtig til at stå som medlem af en sygekasse, enten som nydende eller bidragydende medlem ud fra den betragtning, at hvis der ikke findes bestemmelse af denne karakter, så vil det offentlige i mange tilfælde blive nødt til at betale, hvis disse mennesker bliver syge. Det vil vel også som oftest blive for dyrt at stå udenfor.

Jeg har her nævnt nogle punkter, hvorom vi måske med enkelte afvigelser er enige, men ellers synes jeg ikke, ministeren har haft en heldig hånd ved udformningen af lovforslaget. Jeg kan ikke se, at det på de andre områder, hvor der virkelig er tale om nydannelser, skulle være nødvendigt at gå så drastisk frem, og det er navnlig her, vi fra venstres side vil sætte ind med vore kritiske bemærkninger.

Jeg må først og fremmest vende mig imod den forhøjelse af de bidragydendes beløb fra 2 kr. 40 øre til 24 kr., som lovforslaget forudsætter. Vel skeler jeg til, at det er nøje knyttet til spørgsmålet om alders- og helbredsbetingelser, men for mig står det sådan, at denne passus gør det vanskeligt for ikke at sige umuligt for det store antal private sygeforsikringer at fortsætte deres virksomhed. Den tidobling af de bidragydendes beløb, som nu foreslås, vil for mig at se også betyde en væsentlig indsnævring af det frivillighedsprincip, som har været det bærende i sygekasselovgivningen. Vi vil fra venstres side pege på, at dette spørgsmål må kunne løses på anden

måde, nemlig på den måde, at man ved at tegne sig en forsikring, en sygeforsikring, et andet sted kan frigøre sig for en væsentlig del af det beløb og den forhøjelse, der her er tale om. Det kunne måske endvidere være rigtigt at gøre den bemærkning, at disse beløb vel, alt taget i betragtning, ikke absolut behøver at gå lige op, for de mennesker, som vælger en privat forsikring, er jo gennem deres skat med til at betale tilskud til den offentlige sygeforsikring. Jeg synes, det må være muligt at finde frem til en anden ordning. Det skulle jo nødvendig gå sådan, at den kommende lovgivning får karakter af, at folk skal tvinges til at gå frivilligt ind i enhedsløsningen.

Endelig må mit parti vende sig imod den nydannelse, som består i, at ubemidlede og bemidlede nydende medlemmer samles i én kasse, nemlig i afdeling A og afdeling B, som ministeren har foreslået. Det vil jo reelt betyde, at fortsættelsesygekasserne herefter ikke mere eksisterer, skønt de repræsenterer en sygekasseform, som hidtil har vist sig at være en god form, og som stort set har kunnet dække behovet og tilgodese de interesser, folk havde på dette område. Hvorfor skal disse 400 000 medlemmer, som i dag styrer deres egne anliggender, og som i dag ikke modtager statstilskud, nu uden videre overføres til enhedssygekasserne? Jeg vil pege på, at de, hvis de overføres, kun vil få en ringe indflydelse på kassernes drift, idet B-medlemmerne vil komme til at udgøre en minoritet på 15 pct. over for de andres 85 pct. Jeg vil gerne rejse det spørgsmål: hvordan vil det overhovedet være muligt at bevare det folkelige element, den selvstyrende, selvadministrerende del af disse kasser, med samme interesse for alle befolkningsgrupper; hvis man på forhånd har fastlagt, at et flertal på 85 pct. skal afgøre det hele?

Jeg synes også, det er værd i denne forbindelse at pege på, at mens det for A-medlemmerne bliver lovfæstet, hvilke ydelser de skal have, skal ydelserne for B-medlemmerne fastsættes i vedtægterne, på hvilke A-medlemmerne på forhånd har langt den største indflydelse. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at de store formuer, som fortsættelsesygekasserne har i deres reservefonds, vel ikke uden videre kan overflyttes til de almindelige sygekasser. Jeg ser, at